

Raad
voor
**Vreemdelingen-
betwistingen**

Laurentide
Gaucheretstraat 92-94 - 1030 Brussel
Tel. 02 791 60 00 - Fax 02 791 62 26 - Info.rvv-ccc@ibz.fgov.be - www.rvv-ccc.be

PER FAXPOST

De heer /
Caricole Steenokkerzeel
Tervuursesteenweg 302
1820 STEENOKKERZEEL
FAX: 02 719 71 34

Rolnummer
RvV 230 436

Uw kenmerk
[redacted]

Brussel
8 april 2019

Betekening arrest
betreffende [redacted]

Mijnheer

Hierbij wordt u het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betekend betreffende de hierboven vermelde zaak.

Met hoogachting

Voor de hoofdgriffier

L. LAMBRECHTS
Toegevoegd griffier

Arrest

nr. 219 546 van 8 april 2019
in de zaak RvV 230 436 / IV

Inzake:

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift da _____ die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2019.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 28 maart 2019 waaruit blijkt dat de verwerende partij een schriftelijk verslag zal opstellen m.b.t. het geweld in Gaza en dit verslag aan de Raad zal overmaken uiterlijk tegen 1 april 2019; en dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de zitting van 3 april 2019 om 11 uur.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 1 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 2 februari 2019 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 februari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 14 februari 2019.

1.3. Op 7 maart 2019 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 maart 2019 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op 19 september 1989 geboren in Dubai, in de Verenigde Arabische Emiraten. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U bent UNWRA geregistreerd. Na het overlijden van uw vader verhuisden jullie terug naar Gaza. U woonde er tot 2008. U heeft geen noemenswaardig problemen gehad in Gaza alvorens u naar Oekraïne ging om te studeren. U ging af en toe eens op bezoek bij u familie in Gaza. In mei of juni 2013 keerde u voor een tweetal maanden terug. U vroeg aan uw oom M.(...) die naast zijn job als manager in het ziekenhuis van Rafah, tevens ook regioverantwoordelijke was van Hamas, of u mocht meedraaien in het ziekenhuis zodanig dat dit als stage kon meetellen. Uw oom zei dat dit niet mogelijk was. U mocht u wel als vrijwilliger bij de medische vleugel van de el Qassam Brigade aansluiten. U weigerde dit. Een paar dagen later werd u meegenomen door leden van de interne veiligheidsdienst. U werd ondervraagd, vastgebonden aan de stoel en geslagen. Een paar uur later werd u vrij gelaten. U belde uw grootvader die u geld opstuurde en u ging vervolgens naar Gaza stad waar u een paar weken onderzoek bij een vriend. U verliet Gaza via Rafah grensovergang en u ging naar Egypte. U ging terug naar Oekraïne waar u uw studie verder zette. In 2015 studeerde u af en ging u met een toeristenvisum naar Qatar waar uw grootvader, ooms en tantes woonden. U bleef hier enkele maanden. In die periode vroeg u een studentenvisum aan voor de Verenigde Staten en in 2016 ging u naar New York waar u uw studies in de geneeskunde verder zette. U reisde nog eens naar Istanbul op bezoek bij uw zus, naar Haiti voor wat vrijwilligerswerk als ook naar het Verenigd Koninkrijk waar u deelnam aan een toelatingstest voor een opleiding. U keerde terug naar Qatar waar u wederom enkele maanden met een toeristenvisum kon blijven. U vertrok vervolgens voor een aantal maanden naar Jordanië. U reisde naar Oeganda op 27 januari 2019. U kwam aan in Brussel en diende op 2 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u: een origineel internationaal rijbewijs, een originele identiteitskaart, een origineel diploma van Oekraïne, een aantal puntenlijsten van de middelbare school, een uittreksel van het bevolkingsregister, twee F1 formulieren voor de VS, diploma van Kaplan universiteit, origineel verlopen paspoort (2007-2010), origineel verlopen paspoort (2010-2015), kopie paspoort (2015-2020, origineel bij grenspolitie), een kopie van een oproepingsbrief van Hamas, een kopie van een overlijdensakte van uw vader, kopies van documenten lvm het visum van Qatar, een kopie van een UNRWA registratie formulier, een kopie van het paspoort van uw moeder, een kopie van een aanwezigheidsattest van de interne veiligheid van Hamas, een kopie van een boarding pass, een kopie van een rijbewijs van de VS, een kopie van een identiteitskaart van de VS en een kopie van een studentenkaart van de VS, drie artikels in verband met het overlijden van uw neef. Uw advocaat legde nog drie arresten van de RvV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De vaststelling dat u de autoriteiten trachtte te misleiden, u werd op de luchthaven immers aangetroffen in de transitzone voor het Verenigd Koninkrijk, met een visum voor het Verenigd Koninkrijk en verklaarde dat u onderweg was naar het Verenigd Koninkrijk voor een cursus alvorens u besloot internationale bescherming aan te vragen in België, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Dient vervolgens te worden opgemerkt dat uw mogelijke nood aan internationale bescherming zal worden beoordeeld ten aanzien van Gaza. Hoewel u in de loop van uw leven in verschillende landen verbleef kan worden vastgesteld dat u daar telkens louter verbleef op basis van tijdelijke studie/werk- of toeristenvisa en dat u en de meeste van uw directe familieleden sinds 2008 in Gaza verblijven en daar een leven uitbouwden.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verkeringen blijkt dat u de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS, p. 3, 4 + documenten). Er dient dus onderzocht te of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden". Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: "Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]".

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich kunt beroepen op de bescherming of bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

U stelt dat u in Gaza geviseerd werd omdat u weigerde zich als vrijwilliger aan te sluiten bij de medische vleugel van de el Qassam brigade, de militaire vleugel van Hamas.

Er moet evenwel worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming.

Volgens uw verklaringen bent u voor de laatste keer in de zomer van 2013 voor een periode van twee maanden in Gaza geweest (CGVS p.12). Tijdens dit bezoek werd u gevraagd zich bij de Qassam brigade aan te sluiten hetgeen u weigerde. Uw probleem dateert aldus van 2013. U heeft gewacht tot februari 2019 alvorens beroep te doen op internationale bescherming. Dit wil zeggen dat u gedurende zes jaar klaarblijkelijk geen nood had aan internationale bescherming. De vaststelling dat u zo lang wachtte alvorens de stap te zetten om beroep te doen op internationale bescherming, ondergraaft uiteraard de ernst van de door u ingeroepen vrees. U verkeerde daaronder in de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen. Zo bent u twee keer naar het Verenigd Koninkrijk geweest in 2018. U heeft nagelaten hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS p.10). U deed dit niet aangezien u hoopte ergens een job te vinden, zo zegt u. U had een toelating gekregen om verder te studeren in Oekraïne en u was dan ook van plan om naar daar te gaan. Omwille van de blokkade rond Qatar waardoor uw grootvader u niet meer kon financieren besloot u uiteindelijk asiel aan te vragen. U zag het in de afgelopen zes jaar niet zitten om asiel aan te vragen, daar de procedure u afschrikte (CGVS p.10). U verklaarde voorts dat u verkoos om in België asiel aan te vragen en niet in het Verenigd Koninkrijk omdat de procedure in België korter is en u vindt dat u al te veel tijd verspild had de afgelopen jaren (CGVS p.21). Meer nog het is klaarblijkelijk alleen omdat uw grootvader niet meer kan voorzien in uw levensstijl dat u besloot beroep te doen op internationale bescherming (CGVS p.21). Dit alles wijst allerminst op een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming.

Voorts kan u het CGVS niet overtuigen dat uw problemen nog steeds actueel zijn in Gaza. U bent zes jaar geleden voor de laatste keer in Gaza geweest. De afgelopen zes jaar heeft u geen enkele poging ondernomen om uw probleem op te lossen. U heeft nagelaten uw oom te contacteren om eventueel tot een oplossing te komen. U wilde niet meer interageren met uw oom, u voelde u slecht over wat hij deed, zo zegt u (CGVS p.21). U gevraagd waarom u hem niet contacteerde om de plooiën glad te strijken antwoordde u dat jullie beiden er een andere ideologie op nahielden. Nu kan er aangestipt dat het conflict met uw oom al zes jaar oud is. U stelt simpelweg dat u wederom hetzelfde zou ondergaan, terwijl u geen enkele concrete aanwijzing hebt om dit mee te staven. U had wel contact met uw zus en uw moeder. U haalt aan dat volgens uw moeder uw oom u hetzelfde zou aandoen bij terugkeer naar Gaza (CGVS p.21). Dit is echter een blote bewering die u op geen enkele manier kan staven. U werd gevraagd wat u nu precies vreesde bij terugkeer naar Gaza, u haalde aan dat u eigenlijk niet in Gaza wilde werken aangezien u dit te gevaarlijk vond. Het zijn in feite de werkcondities die u weerhouden terug te keren, zo blijkt uit uw verklaringen. U wil in een veilig land wonen en werken, ergens waar u uw capaciteiten kan ontwikkelen en mensen kan helpen die in nood zijn (CGVS p.22). U beaamde dat u als u er geld kon verdienen, u uw vaardigheden kon bijschaven en u in veiligheid kon wonen u wel naar Gaza zou terugkeren (CGVS p.22). Uit uw verklaringen blijkt dat het niet zozeer het probleem met uw oom, maar de werk en leef condities in Gaza zijn die u weerhouden om naar daar terug te keren.

Bovendien kan u het CGVS er niet van overtuigen dat u daadwerkelijk persoonlijke problemen had in Gaza in 2013 omwille van volgende redenen. In eerste instantie blijkt uit uw verklaringen dat u uw oom vroeg om mee te draaien in het ziekenhuis en dat hij u voorstelde om vrijwilligerswerk voor el Qassam te doen, hetgeen u weigerde. Uw oom reageerde hier vrij gelaten op (CGVS p.14). U gaat er evenwel van uit dat uw oom er verantwoordelijk voor is dat u door de interne veiligheidsdienst meegenomen werd. U kan dit echter niet hard maken. U heeft uw oom niet gezien in het kantoor van de interne veiligheidsdienst. U heeft sinds die dag geen rechtstreeks contact meer gehad met uw oom. Uw oom heeft u evenmin proberen te contacteren (CGVS p.15). U heeft uw oom hier niet over aangesproken. Meer nog u heeft hem niet meer gezien sinds het moment dat u weigerde u als vrijwilliger in te zetten (CGVS p.17). U gevraagd waarom u er zo zeker van bent dat uw oom achter uw ondervraging zat, antwoordde dat dergelijke behandeling reeds verschillende keren voorgevallen was bij andere mensen. Uw oom zou tegen uw moeder gezegd hebben dat u het juiste had moeten doen (CGVS p.17). Uw verklaring dat u oom achter die ondervraging zat is dan ook op zeer weinig concrete elementen gebaseerd. Bovendien werd er tijdens de ondervraging klaarblijkelijk niet eens gerept over uw weigering om u als vrijwilliger in te zetten. De vragen concentreerden zich veeleer op uw verblijf in het buitenland en dergelijke meer (CGVS p.17). Ook hieruit kan er aldus niet geconcludeerd worden dat de

ondervraging in verband staat met de weigering. Voorst werd u na acht uur alweer vrijgelaten. U kreeg een brief mee waarmee uw aanwezigheid in het kantoor bevestigd werd en eentje met de vraag u in augustus opnieuw te melden. Beide brieven zijn kopijen en makkelijk te vervalsen met het nodige knip en plak werk. Voorts kan u met dergelijke brieven de link tussen uw oom en de ondervraging niet aantonen. Men kan zich eveneens de vraag stellen wat voor zin het heeft om u opnieuw op te roepen in augustus. U verklaarde dat men u opnieuw zou martelen, en opnieuw onder druk zou zetten (CGVS p.18). Alles zou door uw oom georkestreerd zijn. U maakt doorheen uw verklaringen non-stop assumpties en veronderstellingen zonder dit met concrete aanwijzingen te kunnen staven. Meer dan uw bewering dat uw oom het tegen uw moeder zou gezegd hebben, heeft u niet. Tot slot kan er opgemerkt dat het merkwaardig is dat men dusdanig veel moeite en energie steekt in u. U was immers op dat moment niet eens volleerd. U had slechts enkele jaren geneeskunde gestudeerd. Voorts beweerde u dat de halve populatie van Gaza lid was van Hamas. Hieruit kan geconcludeerd worden dat ze geen tekort aan vrijwilligers kennen. U zou belangrijk zijn omdat u verschillende talen sprak en vrijwilligerswerk gedaan had (CGVS p.18). Dat uw talenkennis niet echt nuttig is in Gaza, waar iedereen Arabisch spreekt hoeft geen betoog. Voorts stelde u dat u medisch personeel was en daarom zo belangrijk. Nu kan er aangestipt worden dat uw oom de verantwoordelijke was van een heel ziekenhuis. In het ziekenhuis werkt gekwalificeerd personeel, mensen die dus niet meer in training zijn. Uw oom stuurde deze mensen klaarblijkelijk niet naar de frontlinie. Men kan zich dan de vraag stellen waarom ze iemand in opleiding, die de kneepjes van het vak nog niet onder de knie heeft en geen lid is van Hamas wel naar de frontlinie zouden sturen en gekwalificeerd personeel in het ziekenhuis laten verder werken (CGVS p.24). Uw uitleg kon allerminst overtuigen. U argumenteerde enkel dat het personeel officieel in dienst was en dat Hamas niet alles controleert. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u dermate belangrijk was voor Hamas dat ze al doe moeite gaan doen om u in te lijven bij de el Qassam brigade.

Verder blijkt dat u via de grensovergang in Rafah het land verlaten heeft. U heeft zowel van de Palestijnse als van de Egyptische kant stempels in uw paspoort. Er kan dan ook aangenomen worden dat als u dusdanig geïdende zou worden door uw oom die regioverantwoordelijke is in een wijk in Rafah, u niet zomaar het land zou kunnen verlaten. U verklaarde immers dat Hamas verantwoordelijk was voor de controle van de grensovergang (CGVS p. 16, 19, 23). Als uw oom de interne veiligheidsdienst ingeschakeld heeft om u het leven in Gaza zuur te maken en u daadwerkelijk geïdende zou worden, kan er verondersteld worden dat hij ook wel het nodige zou doen om een eventueel vertrek te verhinderen (CGVS p.23).

Wat betreft de dood van uw neef die zich bij de Qassam brigade zou aangesloten hebben en bij een gerichte aanslag om het leven gekomen was, kan er het volgende opgemerkt worden (CGVS p.12). Blijkt uit de artikels die u doorstuurde dat uw neef stierf in november 2012 (CGVS p.12 + documenten). Uw neef is tijdens de oorlog van 2012 om het leven gekomen. Zijn dood heeft in se niets te maken met uw probleem van 2013. Ook al is uw neef omgekomen tijdens de gevechten in 2012, de omstandigheden en functie die hij had bij de el Qassam brigade zijn niet te vergelijken met die van u.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlijsch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlijsch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verfening van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioriteit te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere

middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 4B/4 van de Vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallellisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliësch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Wat betreft uw persoonlijke levensomstandigheden kan er aangestipt worden dat u sinds 2008 gefinancierd wordt door uw grootvader. Zowel uw grootvader als uw ooms en tantes wonen en werken reeds sinds de jaren '60 in Qatar (CGVS p.5, p.6, p.7). De afgelopen jaren woonde, reisde en studeerde u in Oekraïne, de Verenigde Staten, Qatar, Jordanië, het Verenigd Koninkrijk, Haïti en Oeganda. U kon steeds beroep doen op de geldreserves van uw familieleden om uw studies, uw reizen en uw verblijf te betalen. U zou gezien de huidige omstandigheden in Qatar, waarmee u vermoedelijk het economisch

embargo bedoelt, momenteel niet meer dezelfde levensstijl kunnen aanhouden waarop u besloot asiel aan te vragen (CGVS p.10). Er kan echter opgemerkt worden dat u nu afgestuurd bent als arts, dat u meertalig bent, dat u nog directe familieleden heeft die in het buitenland wonen en werken en dat uw familieleden in Gaza, waaronder een schoonbroer die als ir. Voor de Verenigde Naties werkt, klaarblijkelijk geen problemen kennen om in hun levensonderhoud te voorzien (CGVS p. 4, 5, 6, 7, 8). Gezien uw profiel en het profiel van uw familieleden kan er dan ook worden verondersteld dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza in staat zult zijn om op zijn minst te kunnen voorzien in elementaire levensbehoeften.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleer tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook

burgerslachtoffers te betreuen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinaï. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit

dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie documenten) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw documenten ondersteunen identiteit, herkomst, uw verklaringen over de plaatsen waar u geweest ben en met welke verblijfsvergunning, alsook uw studieparcours. De twee documenten in verband met uw ondervraging en de oproep die erop volgde zijn kopijen die simpelweg vervalst kunnen worden. Verder gaat het document over de bevestiging dat u aanwezig was en het andere een oproep dat u zich nog eens moet melden. Er wordt niet gerept over de reden waarom u naar daar zou moeten gaan of waarom u naar daar geweest was. De drie arresten van de RvV zijn dossiers die te maken hebben met andere mensen die een verzoek deden om internationale bescherming. Ieder asiëldossier wordt evenwel individueel behandeld en beoordeeld op de aangehaalde individuele asiëlmotieven.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofd concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 38/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1D van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

In hoofddeel vraagt verzoeker om de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker verwijst in een eerste onderdeel naar artikel 1D van het vluchtelingenverdrag en wijst erop dat de uitsluiting onder artikel 1D, lid 1 ophoudt van toepassing te zijn zodra artikel 1D, lid 2 in werking treedt. Een Palestijnse vluchteling wordt *ipso facto* of automatisch erkend in toepassing van artikel 1D, lid 2 "Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden (...)." Deze zinsnede werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest El Kott. Het Hof stelt in dit arrest dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA, zoals de opheffing van het agentschap of de onmogelijkheid haar mandaat uit te oefenen, ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. "Om welke reden dan ook" moet volgens het Hof zo geïnterpreteerd worden dat de "redenen voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten." De beslissing is volgens het Hof ingegeven "door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon." wanneer de persoon zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Verzoeker benadrukt dat ook UNCHR in zijn *Guidelines on International Protection No.13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees* stelt dat het begrip "om welke reden dan ook is opgehouden" niet restrictief geïnterpreteerd mag worden en dat er geen significant verschil bestaat tussen de objectieve redenen die UNHCR vooropstelt in de *guidelines* en de "omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon" zoals bepaald in het arrest El Kott.

Verzoeker merkt ook op dat UNRWA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingendefinitie. De bescherming geboden door UNRWA is eerder een bescherming van sociale en economische rechten. Verzoeker geeft een uiteenzetting over de oprichting van UNRWA en UNCCP en benadrukt dat UNRWA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen.

De mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen en bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat wordt beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt evenals door de politieke-en socio-economische situatie in Gaza, aldus verzoeker, die te dezen uitgebreid citeert uit het "Humanitarian Bulletin Occupied Palestinian territory" van OCHA van september 2018. Wanneer wordt vastgesteld dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is effectieve bijstand te verlenen, kan dit volgens UNHCR beschouwd worden als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1D lid 2. Verzoeker vervolgt dat de humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza op socio-economisch en humanitair vlak zo menonwaardig is dat de standaard van artikel 3 EVRM bereikt is en dat gesproken moet worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1A Vluchtelingenverdrag. In het onderzoek of humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM maakt het EHRM een onderscheid tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-staatelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire omstandigheden die pleiten tegen een verwijdering klemmend zijn. In zeer uitzonderlijke omstandigheden wordt een staat in dat geval verantwoordelijk gehouden voor dergelijke omstandigheden. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N.. In geval het risico op schadelijke socio- economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren kunnen bepaalde levensomstandigheden wel gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragsluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, namelijk asielzoekers. De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest Sufi & Elmi stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM vast in toepassing van de MSS-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of Internally displaced persons, IDP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het Hof hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van

de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat Gaza net zoals de Westelijke Jordaanoever een door Israël bezet gebied is. Volgens het Internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Gaza wordt, sinds de machtsovername door Hamas in juni 2007, door Israël beschouwd als "vijandige entiteit". Israël intensifieerde hierop de reeds bestaande blokkade en sloot het gebied hermetisch af. De militaire acties en de blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt volgens de VN een collectieve bestraffing uit van de volledige bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de desastreuze humanitaire crisis in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De situatie verergerd bovendien verder door de politieke verdeeldheid tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit. In april 2017 escaleerde de situatie met de door de Palestijnse Autoriteit ingevoerde maatregelen tegen de Gazastrook die een negatieve impact hebben op overheidstoelagen, elektriciteitsbevoorrading en de mogelijkheid van medische behandeling buiten Gaza. Hamas en de Palestijnse Autoriteit sloten, door bemiddeling van Egypte, op 12 oktober 2017 een verzoeningsakkoord waarbij de Palestijnse Autoriteit volledige controle kreeg over de Erez-, Kerem Shalom- en Rafah grensovergang. Dit leidde echter niet tot het terugdraaien van alle opgelegde restrictieve maatregelen, noch tot een verbetering van de humanitaire situatie. Integendeel, de opgelegde maatregelen blijven de toegang tot basislevensmiddelen voor veel Gazanen negatief beïnvloeden. Ondertussen staat het akkoord op losse schroeven omwille van substantiële meningsverschillen tussen beide partijen. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat in het onderzoek naar de vraag of een verwijdering naar Gaza zou neerkomen op een mogelijke inbreuk van 3 EVRM de MSS benadering moet toegepast worden. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is zelfs sprake van "de-development". In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. De verwachting is dat de sociaal- economische situatie er verder op zal achteruitgaan gezien de beslissing van Israël om de enige commerciële grens met Gaza te sluiten. 53% van de Gazanen leeft onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedselonzeker en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. Het budgettekort van UNRWA heeft en zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke en aanhoudende stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water in Gaza is zeer kritiek geworden. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestond, staat op instorten. Gazanen zijn daarom geheel afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en de chronische financiële problemen van UNRWA hebben ook een grote impact op de kwaliteit van onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze onzegd. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een grote impact op het algemeen welzijn. Verzoeker is de mening toegedaan dat gezien de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals hierboven beschreven voor de volledige bevolking in Gaza, gezien Palestijnse vluchtelingen op zich een bijzonder kwetsbare categorie vormen doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap, gezien de internationale verplichtingen van Israël en gezien het uitblijven van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een afzienbare termijn, geconcludeerd moet worden dat een persoon verplichten terug te keren naar een dergelijke onmenselijke, minstens vernederende situatie, een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar rechtspraak van deze Raad waarin wordt bevestigd dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM (RvV nr. 150 535 van 7 augustus 2015, RvV nr. 182 381 van 16 februari 2017, RvV nr. 190 280 van 31 juli 2017 en RvV nr. 206 073 van 27 juni 2018).

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, te weten: Operation Cast Lead in 2008, Operation Pillar of Defense in 2012 en Operation Protective Edge in 2014. Daarnaast vinden op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid moeten leven. Hij benadrukt dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer volatiel blijft en verwijst in dit verband naar "Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return" van UNHCR. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Het feit dat hij, zes jaar na Gaza te hebben verlaten, pas in 2019 een aanvraag tot internationale bescherming indient tast naar mening van verzoeker niet noodzakelijkerwijze de geloofwaardigheid van zijn asielmotiveer aan. Verzoeker benadrukt dat hij middels contacten met zijn moeder heeft vernomen dat de situatie voor hem nog altijd gevaarlijk was in Gaza, meer bepaald te moeten werken voor el Qassam op aandringen van zijn oom. Hij wijst erop dat de beschikbare informatie aantoont dat de grip van Hamas op de bevolking in Gaza de laatste jaren enkel maar is toegenomen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf hij reeds aan dat hij werd ondervraagd en mishandeld (vastgebonden aan stoel en geslagen). Er dient volgens verzoeker dan ook te worden geoordeeld of geen toepassing dient te worden gemaakt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij voldoende elementen en documenten heeft aangebracht die het minstens aannemelijk maken dat hij opnieuw bedreigd zal worden bij een terugkeer naar Gaza. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen brengt geen "goede reden" aan die kan uitsluiten dat hij bij een terugkeer opnieuw zal worden vervolgd op bedreigd. In geval er twijfel zou zijn dient dit hem tot voordeel te strekken, aldus verzoeker, die nog opmerkt dat het feit dat hij indertijd via de grensovergang in Rafah Gaza heeft kunnen verlaten geen afbreuk doet aan de ernst van zijn verhaal. Hij heeft immers tijdens zijn persoonlijk onderhoud uiteengezet dat hij de personen bij de grenscontrole heeft kunnen omkopen, wat op zich aannemelijk voorkomt.

In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat hij zonder al te veel problemen kan terugkeren naar Gaza nu de grensovergang in Rafah open zou zijn. Verzoeker wijst erop dat deze Raad zich reeds uitsprak over (on)mogelijkheid tot terugkeer omwille van praktische en veiligheidsredenen (RvV nr. 227 590 van 16 januari 2019). Het Commissariaat-generaal oordeelt dat Gazanen na een verblijf in het buitenland via de grensovergang te Rafah kunnen terugkeren naar Gaza, ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA en baseert zich hiervoor op de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 28 november 2018. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het Commissariaat-generaal stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza;

- De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas;

- De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinaï. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een 'unpredictable gateway'. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinaï waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligd, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog

steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen. De opening van de Rafah grensovergang is een onzeker gegeven en is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht, wat nogmaals wordt aangetoond door recente gebeurtenissen. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinaï de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van het UNHCR inzake artikel 1D Vluchtelingenverdrag niet dient aangetoond te worden dat het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld, maar dat welke reden dan ook die die terugkeer verhindert volstaat. Verzoeker wijst erop dat deze Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus "Egypte. Veiligheidssituatie" van 7 juni 2018, op basis waarvan het Commissariaat-generaal concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinaï verbeterd is onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden geëscorterd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen is voldoende grond voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1D lid 2 Vluchtelingenverdrag. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1D Vluchtelingenverdrag bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinaï, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutatis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest Salah Sheekh en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken. Verzoeker wijst erop dat recent nog informatie werd verspreid omtrent de onveiligheid in de Sinaï en hij haalt in dit verband het artikel "Isis claims responsibility for attack that killed 15 Egyptian Military personnel" aan.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst te dezen naar de hierboven beschreven desastreuze toestand in Gaza alsook wat de veiligheidsrisico's betreft die zich heden nog blijken te stellen bij eventuele terugkeer naar Gaza voor afgewezen asielzoekers/terugkerende Palestijnen naar Gaza.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "Isis claims responsibility for attack that killed 15 Egyptian Military personnel" van 16 februari 2019.

2.2.2. Ter terechtzitting van 28 maart 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: De COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 25 maart 2019.

Op 1 april 2019 laat verwerende partij aan de Raad een schriftelijk verslag geworden met als bijlage de COI Focus "Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Situation sécuritaire en mars 2019" van 1 april 2019.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

Wat de aangevoerde schending van artikel 38/7 van de Vreemdelingenwet betreft, volstaat het erop te wijzen dat de Vreemdelingenwet geen artikel 38/7 bevat.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) de persoonlijke feiten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het gebied waar UNRWA werkzaam was te verlaten niet aantonen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen, en hoewel blijkt dat UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft, het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is haar opdracht tot een goed einde te brengen, (iii) niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, niet kan gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elke UNRWA-Palestijn zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context, zoals wordt toegelicht, en uit zijn verklaringen niet blijkt dat er wat hem betreft concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die hem zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève, (iv) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel en het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet gevisseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinai in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 6 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook

en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza zodat er, rekening houdend met het gegeven dat hij reeds beschikt over een Palestijns paspoort geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNWRA, (v) uit een grondige analyse van de veiligheidsituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en (vi) en de door hem neergelegde documenten de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet wijzigen daar deze zijn identiteit, herkomst, zijn verklaringen over de plaatsen waar hij geweest is en met welke verblijfsvergunning alsook zijn studieparcours ondersteunen, de twee documenten in verband met zijn ondervraging en de oproep die erop volgde kopijen zijn die simpelweg vervalst kunnen worden, in deze documenten bovendien niet wordt gerept over de reden waarom hij aanwezig was of waarom hij zich nog eens moest melden en de drie arresten van de RvV te maken hebben met andere mensen die een verzoek om internationale bescherming deden en ieder asiëldossier individueel wordt behandeld en wordt beoordeeld op de aangehaalde individuele asiëlmotieven.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 maart 2019 (CG nr. 1901051), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oopunt worden onderzocht (RvS 26 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staattoezen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge*

Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn".

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

2.8. Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (o.a. verschillende paspoorten). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek (2013) uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1

van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan." In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.12. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: "U stelt dat u in Gaza gevisieerd werd omdat u weigerde zich als vrijwilliger aan te sluiten bij de medische vleugel van de el Qassam brigade, de militaire vleugel van Hamas.

Er moet evenwel worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming.

Volgens uw verklaringen bent u voor de laatste keer in de zomer van 2013 voor een periode van twee maanden in Gaza geweest (CGVS p.12). Tijdens dit bezoek werd u gevraagd zich bij de Qassam brigade aan te sluiten hetgeen u weigerde. Uw probleem dateert aldus van 2013. U heeft gewacht tot februari 2019 alvorens beroep te doen op internationale bescherming. Dit wil zeggen dat u gedurende zes jaar klaarblijkelijk geen nood had aan internationale bescherming. De vaststelling dat u zo lang

wachte alvorens de stap te zetten om beroep te doen op internationale bescherming, ondergraaft uiteraard de ernst van de door u ingeroepen vrees. U verkeerde daarenboven in de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen. Zo bent u twee keer naar het Verenigd Koninkrijk geweest in 2018. U heeft nagelaten hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS p.10). U deed dit niet aangezien u hoopte ergens een job te vinden, zo zegt u. U had een toelating gekregen om verder te studeren in Oekraïne en u was dan ook van plan om naar daar te gaan. Omwille van de blokkade rond Qatar waardoor uw grootvader u niet meer kon financieren besloot u uiteindelijk asiel aan te vragen. U zag het in de afgelopen zes jaar niet zitten om asiel aan te vragen, daar de procedure u afschrikte (CGVS p.10). U verklaarde voorts dat u verkoos om in België asiel aan te vragen en niet in het Verenigd Koninkrijk omdat de procedure in België korter is en u vindt dat u al te veel tijd verspild had de afgelopen jaren (CGVS p.21). Meer nog het is klaarblijkelijk alleen omdat uw grootvader niet meer kan voorzien in uw levensstijl dat u besloot beroep te doen op internationale bescherming (CGVS p.21). Dit alles wijst allerminst op een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming.

Voorts kan u het CGVS niet overtuigen dat uw problemen nog steeds actueel zijn in Gaza. U bent zes jaar geleden voor de laatste keer in Gaza geweest. De afgelopen zes jaar heeft u geen enkele poging ondernomen om uw probleem op te lossen. U heeft nagelaten uw oom te contacteren om eventueel tot een oplossing te komen. U wilde niet meer interageren met uw oom, u voelde u slecht over wat hij deed, zo zegt u (CGVS p.21). U gevraagd waarom u hem niet contacteerde om de plooiën glad te strijken antwoordde u dat jullie beiden er een andere ideologie op nahielden. Nu kan er aangestipt dat het conflict met uw oom al zes jaar oud is. U stelt simpelweg dat u wederom hetzelfde zou ondergaan, terwijl u geen enkele concrete aanwijzing hebt om dit mee te staven. U had wel contact met uw zus en uw moeder. U haalt aan dat volgens uw moeder uw oom u hetzelfde zou aandoen bij terugkeer naar Gaza (CGVS p.21). Dit is echter een blote bewering die u op geen enkele manier kan staven. U werd gevraagd wat u nu precies vreesde bij terugkeer naar Gaza, u haalde aan dat u eigenlijk niet in Gaza wilde werken aangezien u dit te gevaarlijk vond. Het zijn in feite de werkcondities die u weerhouden terug te keren, zo blijkt uit uw verklaringen. U wil in een veilig land wonen en werken, ergens waar u uw capaciteiten kan ontwikkelen en mensen kan helpen die in nood zijn (CGVS p.22). U beaamde dat u als u er geld kon verdienen, u uw vaardigheden kon bijschaven en u in veiligheid kon wonen u wel naar Gaza zou terugkeren (CGVS p.22). Uit uw verklaringen blijkt dat het niet zozeer het probleem met uw oom, maar de werk en leef condities in Gaza zijn die u weerhouden om naar daar terug te keren.

(...) Uw verklaring dat uw oom achter die ondervraging zat is dan ook op zeer weinig concrete elementen gebaseerd. Bovendien werd er tijdens de ondervraging klaarblijkelijk niet eens gerept over uw weigering om u als vrijwilliger in te zetten. De vragen concentreerden zich veeleer op uw verblijf in het buitenland en dergelijke meer (CGVS p.17). Ook hieruit kan er aldus niet geconcludeerd worden dat de ondervraging in verband staat met de weigering. Voorst werd u na acht uur alweer vrijgelaten. U kreeg een brief mee waarmee uw aanwezigheid in het kantoor bevestigd werd en eentje met de vraag u in augustus opnieuw te melden. Beide brieven zijn kopijen en makkelijk te vervalsen met het nodige knip en plak werk. Voorts kan u met dergelijke brieven de link tussen uw oom en de ondervraging niet aantonen. Men kan zich eveneens de vraag stellen wat voor zin het heeft om u opnieuw op te roepen in augustus. U verklaarde dat men u opnieuw zou martelen, en opnieuw onder druk zou zetten (CGVS p.18). Alles zou door uw oom georkestreerd zijn. U maakt dooreen uw verklaringen non-stop assumpties en veronderstellingen zonder dit met concrete aanwijzingen te kunnen staven. Meer dan uw bewering dat uw oom het tegen uw moeder zou gezegd hebben, heeft u niet. Tot slot kan er opgemerkt dat het merkwaardig is dat men dusdanig veel moeite en energie steekt in u. U was immers op dat moment niet eens volleerd. U had slechts enkele jaren geneeskunde gestudeerd. Voorts beweerde u dat de halve populatie van Gaza lid was van Hamas. Hieruit kan geconcludeerd worden dat ze geen tekort aan vrijwilligers kennen. U zou belangrijk zijn omdat u verschillende talen sprak en vrijwilligerswerk gedaan had (CGVS p.18). Dat uw talenkennis niet echt nuttig is in Gaza, waar iedereen Arabisch spreekt hoeft geen betoog. Voorts stelde u dat u medisch personeel was en daarom zo belangrijk. Nu kan er aangestipt worden dat uw oom de verantwoordelijke was van een heel ziekenhuis. In het ziekenhuis werkt gekwalificeerd personeel, mensen die dus niet meer in training zijn. Uw oom stuurde deze mensen klaarblijkelijk niet naar de frontlinie. Men kan zich dan de vraag stellen waarom ze iemand in opleiding, die de kneepjes van het vak nog niet onder de knie heeft en geen lid is van Hamas wel naar de frontlinie zouden sturen en gekwalificeerd personeel in het ziekenhuis laten verder werken (CGVS p.24). Uw uitleg kon allerminst overtuigen. U argumenteerde enkel dat het personeel officieel in dienst was en dat Hamas niet alles controleert. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u dermate belangrijk was voor Hamas dat ze al doe moeite gaan doen om u in te lijven bij de el Qassam brigade.

Verder blijkt dat u via de grensovergang in Rafah het land verlaten heeft. U heeft zowel van de Palestijnse als van de Egyptische kant stempels in uw paspoort. Er kan dan ook aangenomen worden dat als u dusdanig geïmagineerd zou worden door uw oom die regioverantwoordelijke is in een wijk in Rafah, u niet zomaar het land zou kunnen verlaten. U verklaarde immers dat Hamas verantwoordelijk was voor de controle van de grensovergang (CGVS p. 16, 19, 23). Als uw oom de interne veiligheidsdienst ingeschakeld heeft om u het leven in Gaza zuur te maken en u daadwerkelijk geïmagineerd zou worden, kan er verondersteld worden dat hij ook wel het nodige zou doen om een eventueel vertrek te verhinderen (CGVS p.23).

Wat betreft de dood van uw neef die zich bij de Qassam brigade zou aangesloten hebben en bij een gerichte aanslag om het leven gekomen was, kan er het volgende opgemerkt worden (CGVS p.12). Blijkt uit de artikelen die u doorstuurde dat uw neef stierf in november 2012 (CGVS p.12 + documenten). Uw neef is tijdens de oorlog van 2012 om het leven gekomen. Zijn dood heeft in se niets te maken met uw probleem van 2013. Ook al is uw neef omgekomen tijdens de gevechten in 2012, de omstandigheden en functie die hij had bij de el Qassam brigade zijn niet te vergelijken met die van u. Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Verzoeker komt immers in wezen niet verder dan het volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor Hamas in geval van terugkeer naar de Gazastrook en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten door Hamas geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen. Het internationaal rijbewijs, zijn identiteitskaart, het diploma van Oekraïne, de puntenlijsten van de middelbare school, het uittreksel van het bevolkingsregister, de twee F1 formulieren voor de VS, het diploma van Kaplan universiteit, het verlopen paspoort (2007-2010), het verlopen paspoort (2010-2015), de kopie van zijn paspoort (2015-2020, origineel bij grenspolitie), de overlijdensakte van zijn vader, de documenten in verband met het visum van Qatar, het UNRWA registratie formulier, de kopie van het paspoort van zijn moeder, de boarding pass, het rijbewijs van de Verenigde Staten, de identiteitskaart van de Verenigde Staten en de studentenkaart van de Verenigde Staten, bevestigen verzoekers identiteit, zijn herkomst, zijn UNRWA-registratie, zijn studies, het overlijden van zijn vader en zijn verklaringen over de plaatsen waar hij is geweest en met welke verblijfsvergunning, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken. De drie artikelen in verband met het overlijden van zijn neef hebben geen uitstaans met de door verzoeker uiteengezette asielmotieven. De kopie van een oproepingsbrief van Hamas en de kopie van een aanwezigheidsattest van de interne veiligheid van Hamas worden in de bestreden beslissing correct beoordeeld als volgt: "De twee documenten in verband met uw ondervraging en de oproep die erop volgde zijn kopijen die simpelweg vervalst kunnen worden. Verder gaat het document over de bevestiging dat u aanwezig was en het anders een oproep dat u zich nog eens moet melden. Er wordt niet gerept over de reden waarom u naar daar zou moeten gaan of waarom u naar daar geweest was." Met betrekking tot de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis en op eigen merites moet worden onderzocht.

2.13. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt voorts dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en 21 gezondheidscentra. Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 blijkt weliswaar dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de

Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in de Gazastrook of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit voormelde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 preees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap haar opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is haar opdracht te vervullen. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker opmerkt dat UNRWA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingdefinitie, dat de bescherming geboden door UNRWA eerder een bescherming van sociale en economische rechten is en dat UNRWA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de "andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen" niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking "bijstand of bescherming" dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: "Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future". Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte "andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR" is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

2.14. Verzoeker is van mening dat de humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza op socio-economisch en humanitair vlak zo menonwaardig is dat de standaard van artikel 3 EVRM bereikt is en dat er moet gesproken worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie verval in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 64; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden elst het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëllische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus "Territoires Palestiniens - Gaza. Classes sociales supérieures" van 18 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëllische blokkade kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

In zoverre verzoeker verwijst naar de arresten *MSS tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in Somalië, *quod non in casu*. De Raad benadrukt te dezen dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke

situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliësch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliësch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: "Wat betreft uw persoonlijke levensomstandigheden kan er aangestipt worden dat u sinds 2008 gefinancierd wordt door uw grootvader. Zowel uw grootvader als uw ooms en tantes wonen en werken reeds sinds de jaren '60 in Qatar (CGVS p.5, p.6, p.7). De afgelopen jaren woonde, reisde en studeerde u in Oekraïne, de Verenigde Staten, Qatar, Jordanië, het Verenigd Koninkrijk, Haïti en Oeganda. U kon steeds beroep doen op de geldreserves van uw familieleden om uw studies, uw reizen en uw verblijf te betalen. U zou gezien de huidige omstandigheden in Qatar, waarmee u vermoedelijk het economisch embargo bedoelt, momenteel niet meer dezelfde levensstijl kunnen aanhouden waarop u besloot asiel aan te vragen (CGVS p.10). Er kan echter opgemerkt worden dat u nu afgestuurd bent als arts, dat u meertalig bent, dat u nog directe familieleden heeft die in het buitenland wonen en werken en dat uw familieleden in Gaza, waaronder een schoonbroer die als ir. Voor de Verenigde Naties werkt, klaarblijkelijk geen problemen kennen om in hun levensonderhoud te voorzien (CGVS p. 4, 5, 6, 7, 8). Gezien uw profiel en het profiel van uw familieleden kan er dan ook worden verondersteld dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza in staat zult zijn om op zijn minst te kunnen voorzien in elementaire levensbehoeften." Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leidden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Dit klemt des te meer nu uit verzoekers paspoort en de andere stukken van het dossier blijkt dat hij in de voorbije jaren veelvuldig heeft gereisd, afgestudeerd is als arts in Oekraïne, bijkomende opleidingen heeft gevolgd in de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk, en gesponsord wordt door familie die duidelijk verblijft in de Gazastrook. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

De verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

2.15. De Raad wijst er te dezen op dat uit de UNHCR *"Note on UNHCR's Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection"* van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen.

2.15.1. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook en verwijst hierbij naar arrest nr. 227 590 van deze Raad van 16 januari 2019, het artikel *"Palestinian Authority removes staff from Gaza-Egypt crossing"* van de BBC van 7 januari 2019, het rapport *"Recent trends in Palestinian access from Gaza: Erez and Rafah crossings"* van OCHA van 8 oktober 2018, het artikel *"Rafah Crossing still closed to exit from Gaza"* van GISHA van 16 januari 2019 en het artikel *"Mahmoud Abbas tightens Israel's siege of Gaza"* van The Electronic Intifada van 7 januari 2019. Verzoeker besluit hieruit dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 28 februari 2019 en de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 25 maart 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is welliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker beschikt over een paspoort, geldig tot 2 juni 2020. Hij is aldus in het bezit van de nodige documenten om toegang te krijgen tot de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomenst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de Sinaï en de situatie aan de grensovergang te Rafah, die na de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 zijn personeel terug te trekken van de grensovergang enkel wordt bemand door Hamas, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* een gedegen onderzoek heeft gevoerd en op basis van dit onderzoek en na analyse van de meest recente beschikbare informatie terecht het volgende besluit: *"De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op*

schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevliseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinaï. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevliseerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doortopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het

buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel er maar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeeft in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen." Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel is van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat uit de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 25 maart 2019 blijkt dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttle-bus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van acht Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

2.15.2. Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 6 december 2018) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze

aenvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlsch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlsche strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen. Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlsche troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlsch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlsche troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlsche beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlsche grens over te steken.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Situation sécuritaire en mars 2019" van 1 april 2019 blijkt bovendien dat het geweld tussen Israël en Hamas opnieuw opflakkerde nadat een raket die maandag 25 maart 2019 "per vergissing" vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlsche bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlsche luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. 70 personen werden gedwongen hun huizen te evacueren en zijn dakloos. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelen de betrokken partijen sinds 28 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël. Op deze datum herdachten ook tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid werden bij incidenten langs de grens vier Palestijnen gedood en raakten 112 mensen gewond.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat er omwille van het patroon van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlsche blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlsche strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals zeer recent nog is gebeurd, en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, te dezen sprake is van een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid, van voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

2.15.3. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook actueel persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt, dat verzoeker dan ook verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtsweg als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDÉNEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

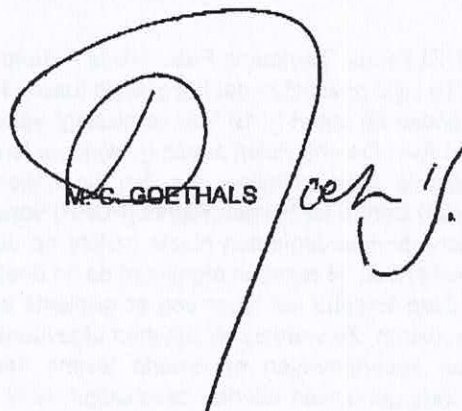
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS